

Păner de argint

Un băiețuș zicea că iubește pe mama lui din toate puterile sale. Cum odată a fost întrebat ce înțelege el prin aceasta, după câteva clipe de gândire, zise: „Am să vă spun. Știți că noi locuim la al patrulea etaj, și trebuie să ne coborâm până jos în pivniță spre a lua lemne de foc. Dar pentru că mama este prea ocupată și nu așa de puternică, am grijă ca lada de lemne să nu fie niciodată goală. Eu urc toate lemnele din pivniță până la al patrulea etaj, și fiți siguri că uneori trebuie să depun toate puterile mele. Oare nu este o dovadă că eu iubesc pe mama din toate puterile mele?”

Copilul avea perfectă dreptate. El își arăta iubirea față de mama sa, făcând tot ce putea pentru a-i fi de folos.

***

Iubirea! Cine dintre noi poate să ajungă mai presus de iubirea pe care o mamă o dăruiește fără măsură aceluia pe care îi iubește? O doamnă zicea odată: „Când copiii mei erau mici, mi-am dat seama că tot ce pot face mai bine este să mă jertfesc pentru ei. N'am cruțat nicio oboseală de a le vorbi, de a le ceti, de a-i învăța, de a mă ruga cu ei, și de a fi astfel tovarășa lor de încredere.

Adesea eram nevoită să las lucrurile mele de gospodină. Nu-mi mai rămânea nicio clipă pentru studiu, pe care-l iubeam atât de mult.

Dar acum sunt răsplătită.

Fiii mei sunt predicatori ai Evangheliei; fiicele mele sunt adevărate creștine. Acum am timp destul și pentru odihnă, menaj, și pentru a face orice lucru bun, și de asemenea mă ocup și cu lucrurile Domnului, ori de câte ori El are nevoie de serviciile mele.

Păstrez mii de amintiri plăcute din copilăria lor spre a mă mângâia. Acum când fiecare își are cariera sa, am plăcuta mulțumire de a fi făcut tot ce a depins de mine spre a-i pregăti în vederea însărcinării pe care Domnul le-o rezervase. Le-am dat tot ce am avut mai bun: *pe mine insumi.*

***

Este lucru de mirare că nu se amintește nimic de numele mamelor în legătură cu faptele strălucite ale fiilor lor. Lumea nu vede decât succesul fiilor; mama nu este decât o treaptă la scara pe care s'a urcat el. Nu se vede în jurnale nici numele său, și nici însușirile sale; numai fiul său este laudat și ridicat în slăvi. Și totuși ea este cea care a făcut cu puțință succesul.

„Mamei mele datoresc ceea ce sunt”, spunea Thomas A. Edison. „Ea era așa de credincioasă și așa de sigură de mine! Aveam simțământul că am o ființă pentru care puteam să trăiesc; o ființă pe care nu trebuia s'o desamănesc”.

„Tot ceea ce-am făcut vreodată în viața mea”, zice D. L. Moody marele evanghelist american, „se datorește mamei mele”.

„Pentru omul care a avut fericirea să aibă o mamă”, zice Jean-Paul Richter, „toate femeile sunt sfinte din pricina mamei sale”.

La o expoziție oarecare era regula ca vizitatorii să-și scrie numele într'un registru. Persoanele cari semnau, erau rugate să arate și profesiunea, astfel că în acest registru se putea citi: „Ioan Corbeanu, tâmplar”. „Toma Gheorghie, agricultor”, etc. O fetiță vroi să-și scrie și ea numele în registru. Fu invitată să-și scrie numele și profesiunea. Iată ce scrisese: „Marioara Predescu, care ajut pe mama mea”. Aceasta ar trebui să fie profesiunea tuturor copiilor dela cel mai mic până la cel mai mare. Copii, dacă ați fi invitați să vă înscrieți numele în acest registru, ați putea să scrieți și voi: „Eu ajut pe mama mea?”

***

Acum câțva timp, un călător coborî din tren în gara Rochester din statul New-York. Locuia cu familia în orașul acesta, și dela gară s'a îndreptat grăbit spre casă, spre a îmbrățișa cât mai curând pe cei iubiți ai săi. Trecând pe lângă malul râului ce străbătea orașul, observă un grup de oameni cari făceau gesturi disperate.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el apropiindu-se.

— Un băiețuș a căzut în apă și este în primejdie să se înnece, dădu cineva răspunsul.

— De ce nu sare nimeni în ajutorul lui?

Fără să mai aștepte un răspuns, aruncă din mână geamantanul, își scoase pardesiul și haina, și se aruncă în apa care curgea cu iuteală. Se luptă cu multă tărie cu valurile, și apucând pe copil îl aduse la mal. În timp ce ștergea chipul copilului leșinat și-i dădea la o parte părul care-i acoperise toată fața, deodată scoase un strigăt de spaimă amestecat cu bucurie:

— E chiar copilul meu!

Căutând să salvăm pe alții, ne salvăm pe noi înșine, și venim în ajutorul celor cari ne sunt dragi. Inșă aceia cari sunt prea egoiști spre a lucra pentru salvarea copiilor altora, își pierd deseori pe propriii lor copii.

***

Cea mai săracă locuință, condusă de o femeie virtuoasă, econoamă, plăcută și curată, poate fi locașul mângâierii, virtuții și fericirii.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Ție mamă!

M. Ionescu

Mama! Subiectul celei mai simțite, celei mai sublimе poezii! Obiectul celei mai deosebite adorațiuni pentru orice ființă omenească! Pentru că nu e nimeni care să nu fi avut sau să nu aibă o mamă, a cărei iubire divină să nu-i fi inundat inima de fericire în copilărie, și care să nu-i procure amintiri sfinte, când viața și împrejurările s'au schimbat, și mama nu mai este în rândul celor vii! Nimeni nu se poate gândi la această ființă scumpă, fără ca inima să nu-i vibreze de o iubire plină de duioșie, fără să nu-și simtă ochii umeziți de lacrimi de bucurie, dacă mai are fericirea să mai aibă lângă sine pe aceea care l-a legănat la sân și l-a desmierdat în sărutări, sau, dacă ea nu mai este, să nu fie stăpânit de un dor nostalgic după acele timpuri ce trăiesc în amintire, când simțea mâna ei alinătoare de dureri mângâindu-i fruntea învăpăiată de fierbinșeala frigurilor, ori netezindu-i bucele, când venea și-i destăinuia păsurile lui copilărești și înfrângerile suferite în încercările de a înțeprinde ceva!

Ceea ce dă durabilitate acestor simțăminte din inimile noastre este tocmai iubirea mamei. Ea a fost cea care a săpat adânc în noi icoana mamei. Oricât ar încerca dinții vremii să strice trăsăturile acestui chip, el va rămâne neșters din amintirea noastră, pentru că iubirea cu care ne-a iubit ea, îl face să fie dăinu-

Povara mamei este cea mai grea, dar bucuriile pe cari i le oferă copilășul său, o recompensează.

tor. O! și este așa de puternică această iubire! Nimic nu o poate egala. Insuși Dumnezeu, pentru a arăta oamenilor cât de mare este iubirea Sa față de cei cari ascultă de El, nu găsește un alt termen de comparație, decât tot această iubire de mamă: „Poate o femeie să uite pe copilul pe care-l alăptează, și să n'aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip”. Aci vrea să ne spună nouă Dumnezeu, că, după cum nu se va întâmpla ca mama să uite pe cel pe care îl ține la sân, cu atât mai mult nu se va întâmpla ca El să uite pe cel care se teme de numele Lui.

Ochii cei plini de iubire ai mamei sunt cei dintâi în cari se oglindesc privirile lui. Zâmbetul ei e cel dintâi care îi produce florile de bucurie. Ea este cea din-

tâi către care se întind mânuțele lui, cea dela care învață să îngâne primele cuvinte. Nimeni ca ea, și poate afără de ea, n'a simțit acea bucurie negrătită, când de pe buzele lui nedibace aude primul cuvânt: „Mamă”.

Tocmai această iubire, aceste legături dintre mamă și copil, legături cari se formează în chip natural, întru cât mama este cea care stă mereu în contact cu el, fac ca mama să fie un puternic factor de influență în viața lui. Buna influență a mamei asupra copilului, dela naștere și până trece pe seama dascălului public, este factorul care determină succesul lui în viață, și ajungerea lui pe cele mai înalte culmi ale perfecțiunii de caracter, lucru care aduce după sine și gloria — oamenii cu adevărat mari au fost oameni de caracter. Dacă ea a știut

să imprime în sufletul lui însuși nobile și ambițiuni sfinte, putem spune că a făcut cel mai mult, și pentru celelalte școli ce urmează n'a mai rămas decât un lucru mic și ușor în comparație cu ceea ce a reușit să facă neștiută și neîncurajată de nimeni, afară numai de dorința de a vedea om pe copilul ei.

Acum este vârsta cea mai potrivită pentru punerea unei solide temelii a educației: pe genunchii și la sânul mamei. „Dați-ne copiii până la șapte ani, și vor rămâne catolici toată viața”, spuneau Iezuiții. Cât adevăr se cuprinde în cuvintele acestea! În stadiul acesta materialul ce trebuie modelat este de o plasticitate uimitoare, și mama este artistul chemat să dea formele cele mai desăvârșite chipului moral al celui căruia i-a dat viață. Acum începe pentru mamă adevărata ei menire, adevărata ei misiune, cea mai grea, cea mai delicată, dar de împlinirea căreia depinde fericirea ei, a copilului, și prin ei amândoi, a societății omenești. Trezind în omul fizic omul moral încă din această fragedă vârstă, opera ta, mamă, va fi desăvârșită și mai presus de aceasta dăinuitoare, ca și iubirea ta. Numai în felul acesta vei fi trecută în rândul celor mai distinși artiști. Tu însă vei fi mai presus decât ei. Tu ai creat o capodoperă ce le întrece pe toate ale lor, pentru că opera ta este vie, trăiește, trăiește viața ta, pe care ai jertfit-o fără murmur, fără ezitare, pentru ea. Tu te-ai mistuit ca o făclie, căută-d să aprinzi făclia vieții lui. Au venit peste tine încercări și greutăți chinuătoare ai fost încercată de crudă desnădejde, de multe ori opera ta era amenințată dar nu te-ai descurajat. Și în cele din urmă, istovită, ai reușit. Și atunci ești fericită, mamă! Atunci meriți să stai în rândul sfinților, pentru că jertfa ta și lucrarea pentru care te-ai jertfit fără regret, te-au făcut să fii sfântă.

O! dar puține sunt mamele de felul acesta în zilele noastre! Știu că este o lipsă de delicateță să spui astfel de lucruri, dar este bine ca să spui totdeauna adevărul fără teamă de felul cum îl vor primi cei vizați. Este mai bine să-l spunem și să ne îndreptăm, decât să evităm nedelicatețea, și să vină peste noi pierzarea. Privim desnădăjduiți la cele ce se petrec în jurul nostru. Mulțimi de tineri și tinere, a căror energie și avânturi ar fi de mult folos pentru societate, pășesc complet nepregătiți în lupta vieții. Ori cât s'ar încerca prin educația din școala publică să se facă o pregătire, aceasta rămâne un lustru, ceva de suprafață, care nu are nicio valoare, dacă nu s'a pus piatra fundamentală a educației în cămin. Cu excepția mamelor conștiente,

cari își dau seama de răspunderea lor de mame, mai sunt două categorii, răspunzătoare de naufragiul multor tineri și tinere în viață. Sunt mame cari nu știu cum să îndrumeze primii pași ai copiilor lor pe calea unei vieți fericite și demne; sunt altele însă, cari, în goana după alte preocupări decât aceea — cea mai sfântă — de mamă, au lăsat pruncul pe mâna unei bone inconștiente și nesimțitoare, de o moralitate dubioasă, și urmarea e într'un caz și într'altul este aceeași: oameni înfrânți în lupta vieții! Unii dintre aceștia găsesc că viața n'are niciun sens

Doă păpuși!

și pentru ei problema este ușor de rezolvat. Asistăm în fiecare zi la acest soi de tragedii. Alții însă, mai puțin sinchisiți de filosofia vieții, se aruncă orbește în vâltoarea patimilor și plăcerilor murdare și degradatoare ale veacului nostru vicios, și mai curând sau mai târziu, ajung niște ființe ruinate, nedorite de societatea omenească.

De multe ori lucruri de felul acestora, și altele și mai izbitoare, se petrec în rândul celor cu pretenții de cultură și civili-

zație. Și atunci, cei chemați să explice aceste fenomene, se întrebă uluiți: Cum? De ce? Nu se știe! Poate un caz izolat! O excepție! Da, da, o excepție acum; dar mergeți și vindecați răul la izvor, înainte ca excepția să nu devină lege. În asemenea împrejurări mulți au aruncat vina pe defectuoșitatea sistemelor de educație, sau reaua lor aplicare, și cred că îndreptarea acestora ar aduce vindecarea și revenirea la normal. Dar oricât de perfecte ar fi sistemele de educație în școlile de orice grad — dela grădinița de copii și până la universități — dacă nu s'a făcut un început bun în cămin, — și cea care are această chemare este mama — totul se va prăbuși. Dacă nu s'a pus aci o temelie bună, ceilalți clădesc pe nisip, și lucrarea lor este zadarnică. Dacă primul zidar nu și-a făcut lucrarea cum trebuie, ceilalți nu mai au niciun rost.

Dar trebuie să punem odată stavilă răului. Să învățăm din greșelile din trecut ce avem de făcut pe viitor. Reușim cercărilor noastre de remediere a răului lepinde de felul de a se face educație, recomandat în rândurile de mai sus, cu mama ca cel dintâiu și principalul dascăl, dar dascăl în adevăratul înțeles al cuvântului. Litera A a alfabetului educației — și când spunem educație, ne referim la aceea în care morala predomină — trebuie să înceapă în cămin. Este adevărat, această cale este foarte anevoioasă și fără urmări imediate, dar este singura și cu rezultatele cele mai durabile.

S'a spus de atâtea ori: Ne trebuie bărbați de caracter. Este foarte adevărat. Mai ales în aceste vremuri. Dar cum să-i avem? Puținii cari au fost și sunt, nu sunt un produs al întâmplării. Ei au avut mame. Inșiși au recunoscut că mamele lor au contribuit la ridicarea lor pe înălțimile la cari au ajuns. Concluzia: Avem nevoie de mame, cari să dea omeniții caractere, să știe cum să le formeze. Și ca să știe, trebuie să fie instruite. Deci, să instruiam mame, ca să avem oameni. Aci ar trebui să se îndrepte atenția tatoror celor ce vor binele neamului: să pregătească mame, să trezească în ele simțul acestei răspunderi mari și apoi să le ajute să-și îndeplinească marea lor menire. Înălțarea omeniții începe în cămin, prin mamă.

De aceea, vouă, mame bune și răbdătoare, închinăm acest număr al revistei „Amicul Tinerimii”. Sfaturile lui vor suplini într'o măsură oarecare nevoile voastre întru împlinirea datoriei sfinte ce o aveți, de a vă crește odraslele în temere de Dumnezeu și pentru folosul societății omenești.

M. Ionescu.

MAMA, Factor Social Primordial

Ștefan Demetrescu

Mama este cel mai important factor social, căci ea este factorul generator sau născător de societate.

Despre fiecare mamă este adevărat ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, că s'a zis despre prima strămoasă a neamului omenesc:

„Adam chemă numele femeii sale *Eva*, căci ea fu mama tuturor celor vii”.

Strămoasa Eva cu toate fiicele ei de mai târziu, născură pe toți oamenii cari au trăit și trăiesc pe pământ.

Societatea se trage din mame. De aceea societatea este ceea ce o fac mamele să fie. Iar mamele nu vor putea face o societate mai bună decât ele. Ceea ce sunt mamele. aceea este și va fi și societatea, adică familiile, națiunea și lumea întreagă. Vrem familii bune? Vrem o națiune mare și bună? *Trebue să avem mame bune.*

Binele nu vine din senin și nevisat peste cel ce nu-l cunoaște, nu-l prețuiește, nu-l dorește, nu-l caută și nu-l face. De aceea și rolul mamei ca factor social *trebuie bine cunoscut, bine înțeles și bine îndeplinit.*

Azi, când toată lumea — până chiar și păstorii sufletești fac politică și cred că astfel își vor îndeplini rolul lor și vor ferci neamul nostru. — *înțeleg și multe femei, că tot prin politică vor ajunge să-și afirme și să-și îndeplinească mai bine rolul lor ca factor social.*

În aceasta însă, oamenii se înșeală foarte mult; căci vaza și renumele personal, și chiar măsurile cele mai minunate realizate de cineva pe cale politică nu însemnează de fapt și un folos real pentru indivizii și națiune, dacă indivizii și națiunea nu sunt formați să le înțeleagă, să le trăiască și să se profite de ele după adevăr.

Oamenii — așa dar — *trebuie* nu numai născuți, dar și formați și educați, ca să răspundă pe lume minunatei lor chemări date de bunul Dumnezeu. *Acesta este rolul mamei:* nu numai de a naște, dar și de a forma și a crește pe oameni, ca ei să răspundă chemării lor. *În rolul acesta mamele nu pot fi in-*

Și eu știu...

locuite de nimeni. Dacă, deci, mamele își trădează rolul lor, atunci ori ce suplinire a lor prin altcineva nu poate produce decât numai amăgirea produsă de surrogare, cât și dezastrul moral al omenirii.

Dacă Sfântul Apostol Pavel a zis prin Spirit Sfânt, „Chiar de aveți zece mii de învățători, nu aveți însă mulți părinți”; cu cât mai mult se potrivește cuvântul acesta, când este vorba despre mame? Zece mii de învățători nu pot să înlocuiască pe lângă copilul ei pe o mamă. Criza socială, criza morală, zic

mulți că e datorită azi crizei școlare și că învățătorii și profesorii poartă vina. *Mai mult decât oricare alta, însă, cauza crizei morale este criza și lipsa de adevărate mame.*

Mamele, cari și-au îndeplinit cu adevărat sfânta lor chemare, au fost date ca exemplu de însuși bunul Dumnezeu, care — prin cuvântul Său — mereu, mereu chema pe urmași, să-și aducă aminte de mama din care ei se trăgeau. Și astfel zicea Domnul celor de demult:

„Priviți la Abraam, părintele vostru, și la Sara care v'a născut”. *Isa. 51, 2.*

Și într'adevăr, că *aveau ce să învețe dela o așa străbunică.* Nu pe de geaba însuși bunul Dumnezeu o onorase și o distinsese foarte mult, când zisese lui Abraam:

„Cât pentru Sarai (*Prințesa mea*), femeia ta, nu vei mai chema numele ei Sarai, ci *Sara (Prințesă, în genere)*... Și Eu o voiu binecuvânta pe dânsa; și chiar din ea îți voiu da fiu; Eu pe dânsa o voiu binecuvânta, și ea va fi mama națiunilor, și regi peste popoare vor ieși din ea”. *Gen. 17, 15. 16.*

Dacă Abraam a fost numit *părintele dreptilor* din toate națiunile, apoi și Sara a fost și a rămas *mama credincioșilor* de orice neam, și *vrednica străbunică a Domnului Hristos.* Căci, dacă Isaac a dovedit la vârsta de adolescent acea

uimitoare ascultare pentru facerea voli lui Dumnezeu, a se lăsa legat și întins spre jungiere pe altarul de jertfă — gest și purtare prin care a simbolizat atât de admirabil jertfirea Fiului lui Dumnezeu, — așa ascultare minunată de Dumnezeu și de tatăl său, acest fiu excelent — Isaac — o învățase dela mama lui, Sara, care „asculta de Abraam și îl numea Domn”. Iată, pentru cari motive Sara este dată ca exemplu de urmat și femeilor creștine de către Sfântul Apostol Petru.

Iar, dacă este să vorbim despre unica între mame, care a fost Maica Domnului, exemplul dat prin umila ei ascultare de cuvântul lui Dumnezeu în deplină predare la voia Sa, chiar dacă nu înțelegem în totul căile în cari ne conduce Domnul, când Sfânta Fecioară, la primirea buhei vestiri, zise despre cuvintele aduse ei de înger: „Iată serva Domnului; Fie mie după cuvântul tău!”, exemplul acesta de minunată ascultare de cuvântul lui Dumnezeu și de o deplină supunere la voia Sa, nu a contribuit, oare, foarte mult, ca — după cum zice o pană inspirată — copilul Isus crescut tot în spiritul acestei depline ascultări, încă din frageda copilărie să răspundă celorlalți copii, cari îl chemau stăruitor la joacă, crezând că aceasta îi face plăcere: „Plăcerea Mea este să fac voia Tatălui Meu, care este în ceruri și să îndeplinesc lucrarea Lui”!

Iată ce modele, iată ce exemple de viață dumnezeiască, ne-au fost lăsate de asemenea femei. Exemplele trebuie urmate, însă și modelele trebuie refăcute în cei ce le privesc. Numai simpla închinare la ele, numai adorarea lor nepricepută și superstițioasă, face din oameni tot a-

tăția idolatri capabili de păcatele cele mai grele, în credința că datorile religioase și le-au îndeplinit prin acele formalități de închinare, cu cari vor fi bine primiți de Dumnezeu și fără să se mai îndrepte și să se lase de rele.

Inchinarea și adorarea se cuvin numai lui Dumnezeu. Inchinarea la oameni și la făpturi este oprită și condamnată de Legea divină; căci Mântuitorul însuși a zis: „Numai Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I servești!” Și totuși, — dacă chiar închinarea aceasta convenită se face în chip superstițios și idolatru, nepriecut, iar nu „în spirit și în adevăr”, schimbând pe închinător din mărire la mărire după chipul Celui pe Care îl adoră, și ajungând să trăiască voia lui Dumnezeu și poruncile Lui în totul, — o așa închinare este — ca și a păgânilor — cu totul zadarnică. „Nu oricine care zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci care face voia Tatălui Meu care este în ceruri”. Mat. 7, 21.

Sfinții sunt lăsați de Dumnezeu, nu spre a ne închina la ei, ci ca modele, pentru ca noi să urmărim exemplul lor și — prin închinarea la Dumnezeu — să ne ridicăm din starea noastră să ne îndreptăm în totul, să ne facem după chipul lui Dumnezeu și să împlinim voia Lui în toate.

Astfel au fost și au rămas — pentru copiii lor și pentru noi toți — mamele sfinte, modele și exemple de urmat. Astfel de modele și exemple trebuie să fie toate mamele creștine.

Prin modele și prin exemplificare mai mult decât prin prescripții și precepte învață toți oamenii, și mai ales copiii.

Cineva a zis: „Modelele prezentate înaintea lor sunt de cea mai mare importanță pentru formarea copiilor: dacă vrem să formăm în ei caractere nobile, trebuie să le prezentăm modele nobile. Modelul pe care-l văd copiii cel mai mult timp în fața lor, sunt propriile lor mame. O mamă bună face cât o sută de învățători”, zicea Herbert. „Ea este în casă un magnet pentru toate inimile și o stea conducătoare pentru ochii tuturor”. Mama este pentru ai săi „o lume de reguli pentru viața”. Familia este cercul de activitate al femeii, împărăția ei, în care ea își exercită domnia. Puterea ei asupra copiilor este nelimitată. În toate, ei la mama se uită. Mama, mai mult decât tatăl este modelul și exemplul pe care copiii îl au continuu înaintea ochilor și pe care ei îl văd și îl imită, chiar fără să-și dea seama”.

Tocmai de aceea mama să se silească în viața ei, să fie modelul, dela care copiii să învețe credința în Dumnezeu și toate virtuțile creștine.

Asemenea mame pe deplin formate și conștiente de chemarea lor, fiecare muncind desinteresat și sacrificându-se pe sine pentru binele alor săi și pentru binele general, fără să aștepte foloase proprii și fără să audă nici măcar mulțumită pe urma trudei lor; ci făcând totul numai spre a înălța pe toți spre Dumnezeu și spre îndeplinirea voiei Sale: asemenea mame ar schimba curând în bine stările din omenire.

Tocmai de aceea și Tolstoi exclamă: „O, de și-ar înțelege femeile importanța puterii și a influenței lor și ar folosi acestea la marea operă de mântuire a bărbaților, a fraților și a copiilor lor, cât și la mântuirea tuturor oamenilor!” Și apoi zice același despre rolul femeilor și al mamelor: „Nu femeile cari se ocupă de exteriorul lor, de rochii și toalete, de ondularea părului și de arta captivării bărbaților, și numai din greșeală și cu mare desgust nasc câte un copil, pe care apoi îl dau la doică; ci acele femei și mame, cari, având puțința să scape de nașterea de copii, ele totuși se supun cu bună știință acestei legi eterne de neschimbat, dându-și seama că tocmai greutățile și ostelenile pe urma acestei su-

O mamă fericită. După 15 ani de zile de despărțire, în care timp ea îl credea răpus de vreun glonte în timpul războiului, fiul se reîntoarce spre a-i fi sprijin la adânci bătrânețe. El fusese luat prizonier și trimis în Siberia, de unde s'a întors abia acum.

puneri, constituie menirea vieții lor: iată, aceste femei și mame sunt cele, în mână cărora, mai mult decât în a oricui, stă mântuirea oamenilor de toate relele de cari suferă lumea aceasta. Voi, femei și mame, cari cu bună știință vă supuneți legii lui Dumnezeu, numai voi, în lumea noastră nenorocită și perversă, numai voi cunoașteți tot înțelesul adevărat al vieții celei după legea lui Dumnezeu și numai voi, prin exemplul vostru, puteți arăta oamenilor cea fericire a vieții, care stă în supunerea la voia lui Dumnezeu. Numai voi cunoașteți cea fericire rânduită omului ce nu se abate dela legea lui Dumnezeu. . . .”

„Numai voi, când vă rugați și să vă supuneți voii lui Dumnezeu, cunoașteți nu cea muncă de paradă, pe care bărbații din lumea voastră o numesc în glumă muncă; ci cunoașteți munca cea adevărată, rânduită oamenilor de Dumnezeu. Voi cunoașteți munca aceasta, când așteptați cu neliniște, cu teamă și cu nădejde cea chinuitoare stare de însărcinare, care vă produce suferință timp de 9 luni, vă pricinuește multe dureri și vă aduce aproape de moarte. Voi cunoașteți această muncă apoi, când, îndată după chinurile nașterii, fără odihnă, fără răgaz, vă apucați de alt șir de osteneți și suferințe, cu alăptarea, cu renunțarea la somn, care, cum zice proverbul, e mai dulce decât tata și mama, și luni și ani de zile nu dormiți nopți de-a rândul, ci umblați singure și cu inima sfâșiată de durere, legănând copilul bolnav. Când voi faceți toate acestea nelăudate de nimeni, nevăzute de nimeni, neașteptând dela nimeni mulțumită sau răsplată; când faceți toate nu în silă, ci, ca lucrătorul din parabola evanghelică, socotind că ați făcut numai ceea ce erați datoare a face, atunci voi știți care e munca falsă de paradă pentru înălțarea de sine a omului, și care e adevărata muncă, însemnând împlinirea voii lui Dumnezeu, ale cărei indicațiuni voi le simțiți în inima voastră. Voi știți apoi că, nu numai că nu a văzut truda voastră și nu v'a lăudat pentru ea, ci numai a găsit că erați datoare să le faceți toate; dar chiar cei pentru cari v'ați trudit, nu numai că nu mulțumesc, ci adesea vă amărăsc și vă chinuesc. Și cu al doilea copil voi faceți tot așa; și iarăși suferiți, iarăși duceți muncă grea, nevăzute și neașteptând dela nimenea răsplată. Și astfel, dacă sunteți mame bune, voi nu spuneți nici după doi, nici după douăzeci de copii, că e destul cât ați născut, e destul cât ați făcut. . . .”

„Și dacă voi sunteți așa, atunci aceeași lege a împlinirii voii lui Dumnezeu, de care voi vă conduceți în viață,

infiltrați-o și în viața bărbaților, a copiilor și chiar a semenilor voștri. Dacă voi sunteți așa și știți din proprie experiență că numai munca desinteresată, nevăzută și nerăsplătită și numai ostenețile cu primejduirea vieții până la ultimele limite ale încordării puterilor pentru viața altora numai aceasta este chemarea omului care dă adevărata satisfacție; atunci aceleași principii le veți arăta și altora, tot la acest fel de muncă veți îndemna și pe bărbații voștri, cu acest fel de muncă veți crește și veți pregăti și pe copiii voștri.”

„Numai acea femeie-mamă, care privește nașterea de copii ca pe o neplăcere nedorită și produsă din întâmplare, iar plăcerile amorurilor și ale petrecerilor la baluri și veseliri le socotește ca scop al vieții, numai ea își va crește copiii așa, ca să aibă cât mai multe plăceri și distracții, îi va îndopa cu ale mâncării, îi va găti și îi va trimite să caute plăceri, iar nu munca cea încordată și cu jertfire de sine, de care îi învață să se ferească. Acea femeie, pierzându-și rostul în viață, va avea plăcere de munca cea greșită și falsă a bărbaților, prin care și bărbatul ei, fugind de datoriile omului, caută să se folosească împreună cu ea de munca altora. O așa femeie va alege pentru fiica ei tot un astfel de bărbat și va prețui pe oameni, nu prin ceea ce sunt ei, ci prin ceea ce au ei: situație, bani, priceperea de a se folosi de munca altora.”

„Adevărata mamă, însă, cunoscând din faptele ei voia lui Dumnezeu, va pregăti pentru îndeplinirea voii lui Dumnezeu și pe copiii ei”. — Tolstoi, după traducerea de Episcopul Nicodem.

Iată ce frumos descrie Tolstoi chemarea unei adevărate mame! Și cu cât mai de laudă și femeia, care se silește să fie o astfel de adevărată mamă pentru soțul ei și pentru niște copii pe cari nu i-a născut chiar ea, dar pe cari — prin munca cea cu sacrificiu de sine, — vrea să-i renască pentru împărăția lui Dumnezeu și pentru viața de veci!

Cu adevărat, că despre o asemenea mamă va zice Domnul la ziua de apoi: „Dați-i din roadele mâinilor ei, și însăși faptele ei să o preamărească în porți”. Prov. 31, 31.

Acți se ajunge prin predicarea și prezentarea în popor a adevăratei religii creștine, care proclamă, nu închinarea idolatră și bigotă la niște chipuri moarte din partea unei mulțimi părăsită în ignoranță; ci închinarea adevărată la Dumnezeu a omului hrănit cu principii divine, cari luminează și transformă pe om după chipul lui Dumnezeu, ridicându-l la înălțimea de viață lăsată ca model

După ce mama și-a făcut partea sa în educarea copilului, vine rândul școlii publice să completeze restul, pentru ca cei mici să ajungă „mari”.

de sfinții de pe vremuri și în deosebi de Maica Domnului.

Dacă Fiul lui Dumnezeu intrupat pe vremuri într-o femeie, îndeplini minunat toată partea din planul mântuirii rânduită pentru timpul acela, cât de repede s'ar fi terminat întregul plan al mântuirii și salvarea tuturor, dacă toate femeile ar fi devenit adevărate mame, făptuitoare ale voii lui Dumnezeu, ca întâi ele și apoi prin ele, copiii lor și toți oamenii, să fi intrupat pe Fiul lui Dumnezeu în sensul: „Hristos în voi, nădejdea mării!”

Atunci și Rusia ar fi fost ferită de bolșevism; din ea s'ar fi revărsat asupra lumii o influență sfântă, iar nu bolșevică; și omienirea ar fi luat altă față. Aceasta însă nu s'a împlinit, pentru că însăși căpeteniile religiei — nu numai că nu propagau și nu reprezentau ele Evanghelia cu minunatele ei principii divine, dar prigoneau și trimeteau la Siberia pe cei ce o predicau și o trăiau.

Insuși Tolstoi, aceste scrise ale lui cu scopul îndreptării lumii pe calea educării și a formării de adevărate mame creștine, le-a învățat din Sfânta Evanghelie, găsită de el la Duhobori și la alții așa zisi „sectanți” credincioși, cari revoluționară cu totul vederile și vieța marelui scriitor. Pentru aceste scrieri folosite, de propagare a principiilor adevăratului creștinism, biserica oficială însă a excomunicat și a afurisit pe Tolstoi ca „eretic”; poporul a fost ținut cu forța în ignoranță și în superstiție: iar sufletește Rusia a ajuns condusă de Rasputin, care nu a fost excomunicat niciodată și care nu era decretat „eretic”. Iată, de

ce fața lumii din Rusia a ajuns să fie schimbată de bolșevism cu revoluția, cu focul și cu pârjolul, căutând să dărâme și credința creștină existentă, căci pe cea adevărată nu o predica și nu o trăia nimeni.

Iar, dacă azi se încearcă a se combate bolșevismul prin cruciade politice de predicarea urei chiar din altare și de înregimentarea chiar și a preoților și a femeilor în asemenea grupări politice desperate, convingerea noastră este că remediul cel într'adevăr eficace stă în lăsarea deplinei libertăți de predicare a Evangheliei mântuitoare, întru educarea copiilor și a tineretului prin adevărate

mame, cari urmând exemplul Maicii Domnului, să zică: „Iată serva Domnului! Fie mie după cuvântul Tău!”

Mame creștine! Înălțați voi înșivă strigarea de realizări în sensul acesta: „Profetul care visează, să spună că a visat; iar cel ce are Cuvântul Meu, să predice Cuvântul Meu într'adevăr”. Ierem. 23, 28. Iar cei ce predică visele lor de ură între fii neamului, iar nu Evanghelia iubirii și înălțării poporului prin educarea în temere de Domnul, despre aceia să se știe că ei nu sunt profeți ai lui Dumnezeu.

Ștefan Demetrescu.

Cântecele mamei mele

Adesea prind fragmente vagi, din armonii desăvârșite;
Adesea visurile-mi dragi, se răscolesc pe nesimțite ...
Și când adie vânt ușor,
Sau porumbeii trec în sbor;
Ori de privesc spre zări albastre și ochii îmi îndrept spre stele:
Văd ochii ei și prind din astre, doar cântecele mamei mele!

Amurg'ncet când se coboară, ori când începe'ncet să plouă:
In șoaptă dulce se strecoară (c'a zilei zori, c'a nopții rouă),
Eternă amintire sfântă,
Prin glasul căreia-mi cuvântă:
(In armonii ce reinvie copilăria-mi fericită),
Un cânt duios, o melodie a mamei mele mult iubită!

Și parc'o văd tot robotind, din zori și până hă! în noapte;
Și graiul ei l-aud zicând, în imn plăcut, duioase șoapte;
Și-atunci, pe-al primăverei vânt,
Coboară'ncet un dulce cânt;
Și'n cântul ei coboară lin, pe aripa închipuirii:
Un glas ceresc, un glas divin, de pe tărâmul nemuririi!

Din parcul nostru'mbătrânit, pe a zefirului aripă,
Și din amurgul ce-a sosit, sorbit-am din trecut o clipă:
Din floarea pomilor de tei,
Sorbit-am doar parfumul ei;
Din foșnetul de frunze, lin; din tainic zumzet de albine;
Din bolta cerului senin: duiosu-i viers venea spre mine!

Și-atunci mi-am amintit de ea, și am zărit-o lângă vatră,
Cum sta pe gânduri, cum veghea „regina nopții”, noaptea toată.
Era zdrobită de dureri,
De suferinți, de întristări;
Dar glasul ei în armonii prindea să-mi spună tot ce-o doare:
In nesfârșite melodii, sfârși măicuța mea sub soare!

Și văd acum acoperit mormântul ei cu iarbă deasă;
Iar drumu'l văd înțelenit și gândul iar mă poartă-acasă.
Și iar port pașii pe cărări,
Rămase colo'n depărtări, ...
Dar cât de singur sau departe aș fi cândva pe-acest pământ:
Mă simt pe veci legat de tine prin cântul tău purtat de vânt!

Michael M. Kieltch.

(Urmare dela pag. 10.)

care vrea să depună poverile ei la picioarele Mântuitorului.

Mamelor, lucrarea vă este grea, dar și răsplata dela Domnul vă va fi mare. Gândiți-vă, câtă bucurie veți simți când, la venirea Domnului, vă veți prezenta înaintea Lui împreună cu copilașii voștri pentru cari v'ați ostenit atât de mult ca să le formați caracterul dorit, și să-i puteți aduce împreună cu voi în curțile cerești, și veți zice cu adâncă mulțumire: „Iată-mă, eu și copiii, pe care mi i-a dat Dumnezeu”. Isaia 8, 18. Atunci vă veți simți fericite, după cum veți și fi fericite.

Gândiți-vă, mamelor, gândiți-vă, și lucrați!

D. M. Făurescu.

(Urmare dela pag. 13.)

Eu cunosc o soție dragută, care-și adoră soțul într'o așa măsură, că e orărbă cu privire la defectele lui, și deci nu-i poate fi ajutorul care i-ar trebui. Uneori el se întoarce revoltat pe superiorii lui și foarte indignat din cauza unei pretinse nedreptăți. Atunci ea îi ia parte și întreține focul, încât el devine supra-excitat; când de fapt, dacă ea nu l-ar fi crezut atât de perfect, ar fi înțeles, că sunt multe cari-i trebuie puse în vedere și lui și că are nevoie de sfaturi înțelepte.

Aceasta însă nu vrea să spună, că să fim puse mereu pe critică. Din contră. Să depunem mai de grabă toată osteneala noastră, pentru a construi și a edifica; să avem simțământul că datoria lui este a noastră, și să căutăm fără incetare ca împlinirea acestei datorii să fie demnă de laude.

Mary Vine

Presenth Truth. Trd. Ilse Demetrescu

Ne trebuie mame

D. M. Făurescu

Impăratul Napoleon I întreabă odată pe o doamnă dela curtea sa: „Ce lipsește pentru a da oamenilor o bună creștere?” „MAME”, răspunse doamna. Răspunsul plăcu mult împăratului. „Da, da”, zise el, „în această vorbă mică se cuprinde o înaltă școală de bună creștere. Aveți grijă, așa dar, să formați mame, cari să știe a da o bună creștere copiilor lor”.

S'a spus — și e cât se poate de bine judecat — că poziția unei adevărate mame e în ochii lui Dumnezeu mult mai înaltă decât poziția unui rege pe tronul său, căci ea dezvoltă caracterul și formează sufletul; nicio altă lucrare nu se poate măsura în importanță cu lucrarea mamei. Ea nu are de pictat, ca un artist, o figură frumoasă pe pânză, și nici s'o sculpteze din marmură, ca un sculptor. Ea nu are, ca un orator, să îmbrace o idee nobilă în cuvinte puternice, nici să exprime, ca un compozitor muzical, un simțământ mareț într'o melodie. Misiunea ei este, de a dezvolta chipul lui Dumnezeu într'un suflet omenesc.

Din acest punct de vedere judecând lucrurile, găsim că cel dintâi și cel mai valoros învățător al copilului este și rămâne tot mama. Influența ei în educație este cea mai puternică și cea mai întinsă. Cea dintâi ocazie de a forma caracterul și se oferă mamei. Buna sau reaua creștere se află în cea mai mare parte în mâinile ei. Deci, de ea depinde salvarea sau pierirea copilului. Se vede că Loida, bunica lui Timotei, și Eunice, mama lui, își dădeau bine seama de chemarea și răspunderea lor. Ele și-au dat toate silințele ca să dea acestui copil încă de mic o educație aleasă, ele însăși fiind însuflețite de o „credință neprefăcută”, pe care au semănat-o și în inima lui Timotei, și pe care continuu i-o alimentau cu învățătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu. Referindu-se la o astfel de creștere îngrijită, apostolul Pavel îndemna pe Timotei, zicând: „Tu să rămâi în lucrurile pe cari le-ai învățat și de cari ești deplin încredințat. căci știi dela cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin

Fiica ascultă, privește și imită. Deci atenție, mamă!

credința în Hristos Isus”. 2 Tim. 1, 5; 3, 14, 15.

Mamele din aceste timpuri de grea cumpănă au de împlinit o datorie sfântă înaintea lui Dumnezeu față de copilașii lor. Ca și mama și bunica lui Timotei, ele trebuie să dea copiilor lor cea mai aleasă și cea mai înaltă educație, care este cea creștină. Încă din copilărie să le sădească în inimă principiile sfinte de adevăr și curăție, cari să-i conducă la temerea de Dumnezeu. Pământul e plin de mame; dar ce folos dacă multe din ele își jertfesc fără milă nevinovații copilași, dăruindu-i lor de Dumnezeu, pe altarul idolatriei modernizate a celei mai rele creșteri, întocmai după cum poporul Izrael de altă dată își jertfea pruncii pe altarul lui Baal-Moloh. Multe mame, în loc să fie un sprijin puternic pentru copiii lor, în loc să fie o binecuvântare pentru ei, din contră, sunt o piatră de poticnire, sunt un blestem.

Ne trebuie deci mame, cari să-și cunoască menirea și răspunderea lor în viață.

Mame, cari să caute stăruitor de a trăi mai mult pentru copiii lor, și mai puțin pentru societate.

Mame, cari să înțeleagă că trebuie făcute două educații deodată: mai întâi a

lor, și apoi a copiilor lor. Altfel, cum ar putea ele să dea copiilor lor ceea ce n'au ele înșile?

Mame, cari să fie mai întâi ele ceea ce pretind să devie copiii lor; altfel, orice vor spune copiilor, se va șterge curând, dacă vor vedea pe mamele lor săvârșind fapte cari lor le sunt interzise. De aceea, să vegheze cu multă grijă asupra felului lor de viață.

Mame, cari — față de grijile și povărilor lor familiare — să nu considere munca lor ca o trudă zadarnică, ci să aibă încredere că oboselile lor vor fi răsplătite cu prisos.

Ne trebuie mame, cari — în educația pe care o dau copiilor lor — să urmărească o îndoită țintă: caracterul moral și activitatea pe terenul binelui. Un proverb englezesc zice: „Nu fii numai bun, ci și bun pentru ceva”. Aceste două cuvinte: caracter și muncă, să fie nedespărțite.

Mame, cari să țină în mod nestrămutat la principiile drepte, să fie cumpătate și tăgăduitoare de sine, bune, amabile și desinteresate, ca să poată da copiilor lor aceleași prețioase trăsături de caracter.

Ne trebuie mame, cari să întărească

bine în mintea și inima copiilor lor gândul că această lume coruptă nu e un câmp de paradă, ci de luptă; că chemarea vieții lor este ca ei să suporte greutăți ca niște buni și bravi ostași; că adevărata cercare a caracterului lor se află în voioșia de a suporta poveri, de a ocupa locuri dificile și de a face lucrarea care trebuie făcută.

Mame, cari să vorbească din inimă copiilor lor, căci numai cuvintele pornite din inimă merg la inimă. Nu totdeauna copilul poate găsi calea ce duce la inima mamei așa cum ea ar dori-o, dar este absolută nevoie ca mama să găsească *continuu* calea ce duce la inima copilului său. Pentru aceasta e nevoie să se roage și să lucreze cu îndelungă răbdare.

Mame, cari să rămână devotate principiului foarte cunoscut în pedagogie, și anume dacă vrei să faci pe copil bun, atunci să-l tratezi ca și cum ar fi bun căci dacă-l tratezi ca și cum ar fi rău, îl faci într'adevăr rău.

Ne trebuie mame, cari să învețe și să convingă pe copiii lor că fericirea nu constă în goana după glorie, onoruri sau renume, ci în a-și stăpâni pasiunile, în a-și înfrâna patimile și poftele, și a se sacrifica din iubire pentru alții, spre a-i face fericiți.

Mame, cari să învețe pe copii *alfabetul Evangheliei*, și să-i conducă pas cu pas prin micile lor cercări spre împlinirea datoriilor zilnice, povățuindu-i, nu numai să *asculte*, dar să și *facă*.

Mame, cari să vorbească amabil cu copilații, să-i întrețină veseli și voioși, și să conducă piciorușele lor pe calea cea dreaptă, ferindu-i încă de mici de toate influențele rele.

Mame, cari să-și dea osteneala de a fi în orice timp liniștite și blânde, și să se poată stăpâni în fața copiilor, evitând iritațiile nervoase și supărările din orice.

Mame, cari să nu se descurajeze, dacă nu văd o mai grabnică îmbunătățire în copiii lor, așa după cum ar fi dorit, ci să continue cu răbdare și stăruință lucrul lor, în speranța că ostenele lor nu vor rămâne zadarnice.

Ne trebuie mame, cari să-și crească copiii sub conducerea înțeleaptă și iubitoare a unui adevărat cămin, ca astfel, ei să nu mai aibă dorința de a căuta în altă parte *distracțiile și tovărășiile* lor.

Mame, cari să întipărească adânc în voința copiilor lor necesitatea de a se supune fără murmur și fără șovăială la orice le spun ele, totdeauna și fără contradicere. Când e vorba de ascultare, să nu mai existe nicio tocmeală între copil și mamă. Astăzi — din nenorocire — sunt multe mame cari ascultă în totul

de copiii lor, în loc să asculte copiii lor de ele.

Mame, cari să nu înțeleagă greșit iubirea lor de mamă; cari să nu satisfacă pofța și ambiția copiilor lor, când ei plâng după un lucru pe care-l poftesc; iar mai târziu, să nu le permită să facă același lucru pe care li l-au interzis riguros altădată, în alte împrejurări. Altfel, mamele vor încuraja mult ambiția și îndărătnicia copiilor, și vor avea de suferit din partea lor, căci le vor produce dureri pe cari deocamdată nu le pot întrezări.

Ne trebuie mame, cari să nu îngăduie copiilor lor să petreacă noaptea afară din casa părintească, fără să știe unde sunt și ce fac.

Neliniste...

Ne trebuie mame, cari, da, să mângâie și să sărute pe copilații lor, dar cari, la nevoie, să-i mustre, să-i certe, și dacă este cazul, să-i pedepsească cu varga, după cum zice Sfânta Scriptură. Să nu neglijeze și această metodă, căci varga pedepsitoare e ca tolagul lui Aaron: dacă o arunci jos se prefăce în șarpe; dacă o iei în mână și o pui între cele sfinte, înflorește și rodește mișdale. Bineînțeles, această metodă să nu fie întrebuițată într'un mod aspru și pătimaș, nu cu vitregie și răutate, ci cu milă și compătimire. Acest mijloc de îndreptare să nu fie întrebuițat decât numai după ce au fost întrebuițate toate celelalte mijloace bune, dar fără rezultatul dorit. Și mai presus de orice, să vorbească mult cu copilul despre Dumnezeu. Dacă însă mama nu mai poate vorbi cu copilul

despre Dumnezeu, atunci să vorbească mult, cu Dumnezeu despre copil. Să se roage fierbinte pentru el.

Ne trebuie mame, cari să învețe pe copiii lor de mici să vorbească și să trăiască adevărul; să-i învețe să se roage, rugându-se în parte cu fiecare și pentru fiecare dintr'înși.

Mame, cari să-și fină cuvântul pe care l-au dat copiilor lor, chiar dacă le-ar costa oricât de mult; altfel, copiii vor pierde încrederea în cuvântul lor și nu le vor mai da niciun respect, nicio considerație.

Ne trebuie mame, cari să învețe pe fiicele lor tinere să fie cuminți, neprefăcute și să vorbească cu judecată, ferindu-se de minciună și exagerări, vorbind totdeauna numai adevărul.

Mame, cari să învețe pe fiicele lor tinere să se ferească de gusturile lumești în îmbrăcăminte, să nu pună jurnalul de modă mai presus de Sfânta Scriptură, să nu se gândească atât de mult la găтели, ci să se îmbrace simplu, modest și corect, neluând seama la moda din lume, care duce la ruina familiei și chiar a vieții.

Mame, cari să îndemne și să încurajeze pe fiicele lor să meargă înainte pe drumul dreptății, al cinstei și al onoarei; să le sfătuiască fără preget cum să se poarte în această lume coruptă, în care ciocotește răul; să se ferească de tovărășiile rele ale tinerilor lumești cu miere pe buze, dar cu otravă în inimă; să le facă să înțeleagă primejdia ce le pândeste la tot pasul, să înțeleagă ce însemnează desonoarea tinereții și necinstea familiei.

Mamelor, menirea vă este înaltă și răspunderea destul de serioasă. N'aș putea spune că lucrarea ce vă este încredințată, este ușoară. Nu! Aveți de împlinit o lucrare grea; însă, veniți la I-sus cu tot ce vă apasă pe inimă. „Isus cunoaște povara inimii oricărei mame. Acela care a avut o mamă care s'a luptat cu sărăcia și lipsurile, simte cu fiecare mamă în grelele ei lucrări. Atela care a făcut o călătorie lungă pentru a alina durerea inimii unei femei Canaanite, va face tot atât de mult pentru mamele de azi. Acela care a redat văduvei din Nain pe unicul ei fiu, și care în agonie Sa pe cruce, Și-a amintit de propria Sa mamă, este mișcat astăzi de durerea mamei. În orice suferință, și orice nevoie, El va da ajutor și mângăiere.

„Să vină dar mamele cu greutatea lor la Isus. Ele vor afla har îndestulător ca să le ajute la creșterea copiilor lor. Porțile sunt deschise pentru oricare mamă,

(Urmare la pag. 8.)

Mame celebre din istoria sacră

M. Manea

Primii pași.

„Izvorul simfîmintelor cari formează miezul religiei și al moralei, decurge cu totul din relațiile dintre mamă și copilul ei... Mama fine locul lui Dumnezeu lângă copilul ei... Mamă, mamă, tu mi-ai arătat pe Dumnezeu în învățăturile tale și eu *L-am găsit în supunerea mea către tine!* Mamă, mamă, dacă eu uit pe Dumnezeu, te uit pe tine! Mamă și supunere, Dumnezeu și datorie, pentru mine nu sunt decât același lucru” *Pestalozzi, Educația Morală, de prof. G. Antonescu.*

Are dreptate Pestalozzi, căci în epoca de formare și dezvoltare a copilului, rolul cel mai principal îl joacă mama. De aceea nicio lucrare nu este așa de mare și nicio răspundere nu este așa de importantă ca răspunderile unei mame, ce le are față de micile odrasle. Influența ei sfântă și nobilă ce o exercită asupra copilului, poate fi cea mai mare binecuvântare pentru familie, societate și patrie.

Pe paginile Istoriei Sacre, din cele mai îndepărtate timpuri, găsim exemple de mame temătoare de Dumnezeu, cari, prin educația și influența lor bună, au dat societății oameni mari, bărbați de stat, reformatori, bărbați temători de Dumnezeu, pe cari vitregia împrejurărilor nu a fost în stare să-i clintescă dela principiile înalte și nobile. Datorită educației primite în copilărie, în mijlocul ispitelor celor mai mari și încercărilor celor mai grele, acești bărbați au rămas sfinți, curăț și neîntinați de stricăciunea păcatului.

Cea mai binecuvântată dintre mame.

În fruntea tuturor mamelor din Istoria Sacră, amintim pe mama Domnului Iesus. Au existat multe mame, cari au purtat la sânul lor copii, pe cari i-au crescut, și apoi i-au dat să fie de folos omenirii, dar influența lor a fost restrânsă. Mariei, mama Domnului Iesus, cu adevărat „binecuvântată între femei”, așa cum o numește îngerul, I-a fost hărăzit de cer să nască și să crească Pruncul care avea să fie Mântuitorul neamului omenesc, și a cărui influență binefăcătoare avea să fie pentru toate popoarele și semințiile.

Vestea că Maria avea să nască pe Iesus I-a fost adusă dela Dumnezeu în mod special de îngerul Gabriel: „În luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară lo-

godită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. Îngerul a intrat la ea și a zis: „Plecăciune ție, căreia ți s'a făcut mare har: Domnul este cu tine; binecuvântată ești tu între femei!” Turburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întrebă singură ce putea să însemneze urarea aceasta. Îngerul i-a zis: „Nu te teme Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Iesus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David. Va împărăți peste casa lui Iacob în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Luca 1, 26-33.

Prin faptul că Bunul Dumnezeu a pre-văzut în planul de mântuire ca Salvatorul neamului omenesc să Se nască în corp omenesc, să fie crescut și educat de o femeie, lucrarea mamei este ridicată la rangul cel mai înalt.

Influența unei mame salvează un popor.

Ne aducem aminte de asupririle poporului Izrael în țara Egiptului, când au fost puși la muncile cele mai grele, și afară de aceasta, toți copiii de parte bărbătească trebuia să fie aruncați în apa Nilului. Atât de grea a fost robia, încât copiii lui Izrael au scos strigăte desnădăjduite, cari s'au suit până la Dumnezeu.

În aceste vremuri așa de vitrege, o femeie din neamul lui Levi a născut un copil de parte bărbătească și văzându-l că era frumos, l'a ascuns trei luni. Temându-se să nu fie descoperit, l'a pus într'un coșuleț de papură și l'a dat pe apa Nilului. Mama se rugase și încredinșase copilul ocrotirii lui Dumnezeu. Îngerul cerului călăuziră pe fiica lui Faraon la acest loc și i se făcu milă de acest copilăș. Ea se decise să-l adopteze ca fiu al ei.

MAMA

*Erau trei sărmani; doi copii și-o mamă;
Și pâine!... Un singur codru'ntr'o
măhramă.*

*Mama-l frânse'n două și dete pe rând
La fiecare câte-o părțica.*

*— Mamă — atunci copiii ziseră
plângând:*

*„Ție ce-ți rămâne?” — „Voi”
răspunse ea.*

A. Depărățianu

Ea îți dă tot ce are, fără să se întrebe dacă îi mai rămâne ceva

Providența făcu ca acest copil să fie alăptat și crescut chiar de mama lui, până la etatea de 12 ani. Acum își începu ea misiunea ei mare și nobilă de a-l crește în temere de Dumnezeu, cu iubire pentru adevăr și dreptate și se rugă fierbinte ca el să fie păzit de influențele stricăcioase.

Ce urmări a avut influența acestei mame rugătoare, care nu era decât o sclavă! Întreaga viață de mai târziu a lui Moise, mare misiune de liberator și conducător a-l poporului: dovedește că de mare este lucrarea unei mame. Sămânța semănată în sufletul lui până la etatea de 12 ani a adus roade imbelșugate mai târziu și Moise, datorită creșterii lui, deveni o binecuvântare pentru o națiune întreagă. El a fost unul din cei mai străluciți conducători al unui popor de sclavi pe care-l conduse prin locuri fără apă și fără hrană, formându-l să poată rezista tuturor furtunilor. Mai mult decât oricare alt profet, el a stat în strânsă comuniune cu Dumnezeu, primi cele zece porunci, și dete poporului și alte legi sanitare și sociale. Afară de aceasta, Moise era cel mai blând om de pe fața pământului.

Lucrarea acestei mame a fost pusă la probă când Moise a trebuit să facă alegearea între tronul Egiptului și între ocară și suferințele poporului Izrail. El renunță la marea Egiptului și preferă să se alipească mai bine de Dumnezeu și de poporul Lui. „In loc să dea legi Egiptului, el, prin călăuzirea divină, a rânduit legi pentru lumea întreagă. El a devenit unealta lui Dumnezeu, prin care omenirea a primit acele principii, cari formează scutul familiei și al societății, piatra unghiulară pentru prosperitatea

națiunilor — principiile cunoscute în zilele noastre de cei mai mari bărbați ai lumii ca fiind temelia a tot ce este mai bun în ce privește guvernările omenești”. — *Educație, pag. 65.*

Toată strălucirea lui Moise, cu toate urmările aducătoare de multe binecuvântări pentru lume s'au datorat în cea mai mare parte unei mame credincioase și temătoare de Dumnezeu.

Juruința unei mame credincioase.

„Era pe vremea când poporul Izrail se îndepărtase de Dumnezeu, dedându-se la tot felul de fapte rele și urite. Poporul ajunsese atât de decăzut moralicește că chiar și la serviciile religioase se puteau observa beții, desfrâuri și alte păcate cari îndepărtau pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Lucrurile ajunseser până acolo că chiar și preoții, fiul lui Eli, pierduse orice simț despre sfințenia și însemnătatea Sanctuarului, locul unde poporul venea să se închine. Prin purtarea lor nelegiuită desprețuiu și jertfele ce le aducea poporul la sanctuar.

In aceste vremuri așa de critice, când decăderea ajunsese la culme, o femeie cu numele Ana, lipsită de copii, soția unui bărbat levit din muntele lui Efraim a făcut o juruință că dacă va naște un fiu de parte bărbătească, ea îl va închina Domnului pentru toate zilele vieții lui”. *Rugăciunea i-a fost ascultată și ea a născut un fiu căruia i-a pus numele Samuel. Ea a crescut copilașul ca pentru Dumnezeu, pentru că mai dinainte îl consacrase Lui. Chiar fiind mic de tot, mama îl duse la sanctuar și-l încredință lui Eli, marele preot.*

Rugăciunea acestei mame credincioase a fost ascultată, căci „tânărul Samuel creștea și era plăcut Domnului și oamenilor”. Nimeni nu ar fi putut cel puțin să bănuiască cât de departe avea să se întindă influența acestei mame credincioase. Acest copil cerut dela Dumnezeu în rugăciune, avea să devină o mare binecuvântare pentru o națiune întreagă. Acest copil a fost chemat de Dumnezeu într-o noapte și i s'a dat însărcinarea de profet în Izrail. Toată viața sa, Samuel a lucrat neobosit la ridicarea poporului Izrail, care ajunse în culmea puterii sale în timpul domniei lui David și înființă cele două școli renumite dela Rama și Chiriati-Iarim, numite școlile profesitorilor. Influența sfântă primită de tineri în aceste școli a fost dusă în familiile poporului. Grație acestei influențe, poporul s'a ridicat din starea lui.

Cât de mari au fost urmările străduințelor și credincioșiei unei singure mame credincioase și temătoare de Dumnezeu! „Acesta este privilegiul unei mame, de a servi prin influența ei ca o binecuvântare pentru lume, iar împlinirea acestei misiuni va aduce bucurie propriei sale inimi”.

Fiecare mamă ar trebui să-și dea seama că momentele ce le are, în timp ce își crește odraslele ei, sunt foarte prețioase. Influența ei sfântă, izvorită dintr-o viață curat creștinească, întipărită în sufletul copiilor când sunt mici, poate să aducă multe binecuvântări, pentru familie, societate și pentru patrie.

Mamelor, lucrarea voastră este de mare valoare! Rugați-vă la Dumnezeu pentru odraslele dăruite, străduiți-vă să le creșteți în frică de Dumnezeu; semănați în sufletul lor cele mai alese principii de dreptate și de iubire pentru aproapele și veți avea parte de un seceriș bogat în binecuvântări, iar influența voastră sfântă va avea cele mai bune urmări.

In aceste vremuri de desorientare, se simte nevoia de mame cari să știe să dea copiilor lor o educație aleasă. Aceste mame despre cari s'a amintit, să servească de model pentru multe mame de azi și Bunul Dumnezeu să le dea harul Lui ca ele în modul cel mai conștiințios, să se achite de datoria lor sfântă de a-și crește odraslele în temere de Dumnezeu.

M. Manea.

In aer liber. Acum la joacă, mai târziu la lucrări utile.

ROLUL FEMEII

„Așa dar, această femeie mică a fost care a provocat acest mare războiu”, zicea Lincoln despre Harriet Beecher Stowe. (Este vorba de autoarea cărții „Coliba lui Moș Toma”, care, prin cartea ei, a deșteptat simpatia și interesul pentru Negri, ceea ce apoi a dat naștere marelui războiu pentru liberarea sclavilor.)

În aceeași ordine de idei, iată ce zice St. Clair Adams: „Adesea, o femeie poartă răspunderea unor evenimente, cari, prin strălucirea și splendoarea lor, o lasă pe ea complet în umbră, fără a se bănuși vreodată că la baza acestor evenimente a stat o femeie. De asemenea, femeia hotărăște adesea asupra carierei unui sot, a unui frate sau a unui fiu. Un om reușește și recoltează onorurile și aplauzele mulțimii, pe când de fapt toate aceste succese au fost obținute sub influența pașnică a unei bune soții; prin tactul și încurajările ei, a ajutat ca el să facă tot ce putea mai bine; ea a avut încredere în el, atunci când era cuprins de descurajare și n'a întârziat niciodată să-l asigure prin cuvintele: „Tu poți face aceasta: trebuie s'o faci; vei reuși”.

Cu o ocazie Doctorul Talmaj scria: „Parlamentul suprem este cercul familiei; fotoliul din camera copiilor este mai înalt decât un tron. George Washington comanda armata Statelor-Unite, dar Mary Washington îl comanda pe George”.

Și cu mii de ani înainte, Solomon a zis aproape același lucru despre femeia virtuoasă: „Bărbatul ei este binevăzută la porți, când șade cu bătrânii țării”.

O femeie înțeleaptă face mai mult decât ia parte la poverile soțului ei; ea nu este numai înapoia lui spre a-l întări, ci și înaintea lui spre a-l conduce, spre a-l călăuzi, chiar dacă ea rămâne în obscuritate. De ea depinde în foarte mare măsură progresul soțului ei. Dacă ea rămâne pe loc și nu înaintează în cariera lui, aceasta se întâmplă adesea printr-un sprijinul său nu-și face partea. Ruskin zicea: „D-ta ești sau stăpâna casei, sau un parazit. Amintește-ți că feși și înfrumusețezi fericirea oamenilor; sau, de nu, o rozi și o distrugi”.

Dar cum să venim în ajutor soțului nostru? Cum să fim inspirația lui și steaua lui călăuzitoare?

Mai întâiu, având încredere în el. Nimic nu-i ajută mai mult, decât să știe că există cineva care să fie sigur că el face tot ce-i stă în putință și că este extrem de capabil. Dacă noi avem cea

Doi prieteni la plimbare.

mai bună părere despre el și dacă îi arătam că ne așteptăm să facă tot ce poate mai bine, toate talentele lui vor răspunde așteptării noastre. Aveți toată încrederea în el. Credeți în credințioșia sa. Credeți că cea mai mare bucurie a vieții sale e fericirea conjugală. Credeți, deși poate că el n'a ajuns prea departe, că nu există limită pentru capacitățile sale, dacă acestea sunt consacrate lui Dumnezeu. Credeți în el oricum ar fi. Dacă faceți aceasta, veți fi ocrotite de multe rele. Atunci nu veți fi îngrijate, dacă uneori nu-l înțelegeți prea bine. Nu veți gândi că el n'are destulă atenție față de voi. Și dacă veți vedea pe altcineva reușind în lume, nu veți avea ispita să faceți „comparații odioase”. Veți căuta numai să fiți un mai bun sprijin pentru soțul vostru. Aveți totdeauna încredere în el.

În al doilea rând, rugați-vă pentru el. Este bine ca o femeie să se roage pentru soțul ei.

Zilele trecute am făcut cunoștință cu un mic incident. Unul dintre lucrătorii noștri a avut un succes cu totul special, și noi eram cu toții înmărmuriți de rezultatele ce le obținea. A sosit însă o scrisoare, care ne-a ajutat să aruncăm o privire dincolo de perdea. Succesul său

era datorit unui lucru infinit mai eficace, decât propriilor lui talente. Nu mai eram surprinși, căci puterile cerului erau de partea lui. Într-o dimineață, avu atâta succes încât nu se mai putu opri, și intră în grabă în casă, pentru a împărtăși fericirea cu soția sa. Spre surpriza lui, bucătăria, care de obicei, s'bârâna de activitate, era acum liniștită și nimeni nu era acolo pentru a-l primi. Oare plecase soția lui? Nu, el o găsi în curând. În tăcerea unei camere retrase, el văzu pe soția sa în genunchi, cerând ca Dumnezeu să binecuvinteze pe soțul ei și să-i umple inima de bucurie. Fără a se mai îndoi, el descoperise secretul puterii sale, înțeluse îndată că aci era izvorul succesului său.

Mulți oameni ar fi mai tari, și căminul lor ar fi prin urmare mai pașnic, dacă soția și mama ar cunoaște puterea rugăciunii și ar ști s'o exercite în favoarea familiei ei.

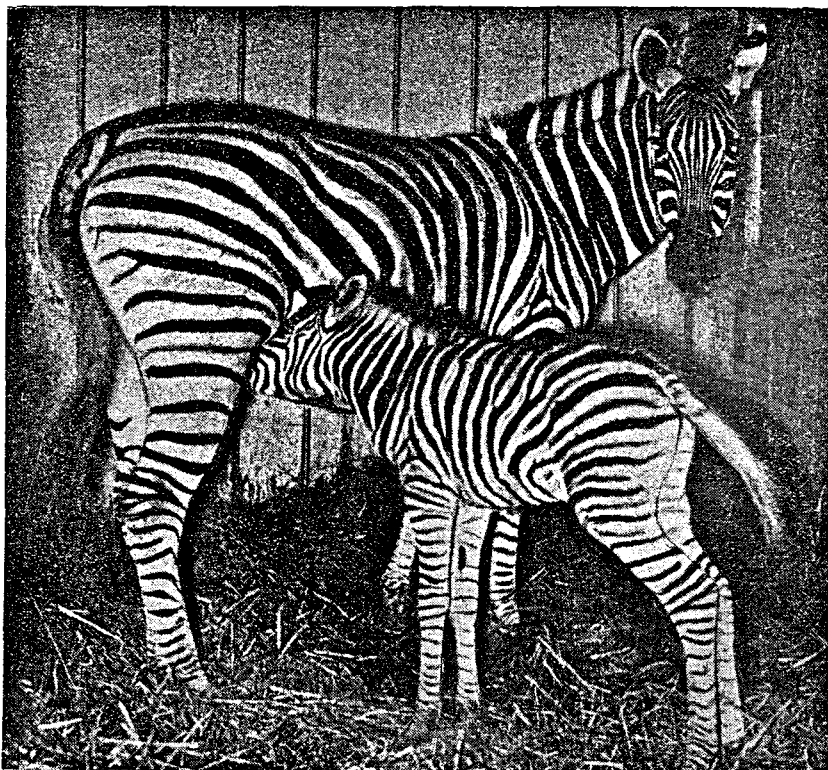
Rugăciunea poate fi un izvor de putere chiar în viața noastră.

Cunosc o femeie a cărei grație și demnitate sunt fără pereche. Ea umple căminul de pace și bucurie. Oricât de numeroase i-ar fi datoriile și ocupațiile ei, e mereu calmă, nobilă și liniștită; prin influența ei, soțul și copiii au pășit totdeauna cu succes, fără a-și pierde puterile. Cum ajunge ea la aceasta? Ce spirit e acela care umple viața ei, care menține fruntea ei senină și privirea mereu clară? Totul se datorește faptului, că o parte din viața ei e petrecută în „cămăruță”.

Uneori facem greșeala că uităm aceste cuvinte din predica de pe munte: „Viața este mai mult decât hrana și corpul mai mult decât îmbrăcămintea”. Frumusețea unei case poate fi ordinea; binecuvântarea ei mulțumirea; gloria ei ospitalitatea; dar coroana, virtutea supremă, trebuie să fie totdeauna pietatea sau cuvioșia. După cum noi căutăm pietate pentru cei pe cari-i iubim, să o căutăm și pentru noi înșine, căci aruncătura de apă nu se ridică mai sus de izvorul ei, și pietatea este aceea din care iau naștere toate virtuțile precum și adevăratul progres.

În felul acesta vă va fi posibil să cultivați a treia condiție esențială. Când în vreme ce noi trebuie să credem în el, să ne și rugăm pentru el, nu trebuie să fim lipsiți de bunul simț față de el. Numai dacă vom avea în vedere idealul lui Dumnezeu pentru cei iubiți ai noștri, numai atunci vom avea cea judecată sănătoasă, care ne trebuie.

(Urmare la pag. 8.)

Nici această mamă nu-și neglijează pruncul.

Povestea unei mame

Pr. C. N. Găiculescu

Într'un oraș dintr'o țară depărtată, trăia o familie bine înstărită. Celor doi soți, îmbătați de fericirea izvorită din belșugul avuției lor, Dumnezeu le mai spori încă această fericire, dăruindu-le un copil. Creștea mititelul într'o zi cât creșteau alții în șapte. Când îi veni vremea de dus la școală, tatăl său muri. Mamă-sa, care niciodată nu-și certase copilul, nici pentru cele mai mici și nici pentru cele mai mari ștregării și necuviințe, orându-i să-i aducă un dascăl, care să-l învețe carte în casă. Să-l ducă la biserică, la conferințe culturale sau în alte adunări, unde se deslușesc rosturile vieții omenesti și se luminează cărările, pe cari trebuie să le străbată oricine vrea să ajungă un om, nici vorbă. La așa ceva nu se putea gândi mama lui. Min-tea tânărului nostru își dobânda într'adevăr toată ascuțimea, prin învățătura de carte ce i se turna în suflet, dar inima îi rămânea tot împietrită.

Cu gândul numai la găteți și la tot felul de petreceri, văduva mamă se ținea tot mai departe de fiul ei. Prilejul în care și-l putea vedea mai deaproape, era numai în zilele de primire, când îi veneau prietenele și prietenii, cu cari își tonea uritul văduviei, într'o vorbărie neserioasă, însoțită totdeauna de nelipsitul joc de cărți, sau cu alte îndeletniciri ușuratică. Nenorocita mamă mergea cu lipsa de seriozitate până acolo, că, cu prilejul acestor vizite, nu-și înfrâna limba nici când

era copilul de față, astfel că de multe ori acesta auzea, chiar din gura mamei lui, cuvinte cari îi ațășau simțurile crude, trezind în el prea de timpuriu dorinți și poftă primejdioase.

Ținut astfel departe de flacăra dragostei de mamă, singura în stare să ardă sămânța răului prins de firea copilului, el rămase prins în mreaja feluritelor viții și apucături josnice, mai ales că se întâmplase ca însuși dascălul lui să fie stăpânit de patimi urite. Aceea care ajunsese

Ora de gimnastică.

să-l stăpânească mai cu putere pe tânărul nostru, fu patima furatului. Cu cât creștea mai mult, cu atât sporea într'insul înclinarea spre furțișag.

Era aproape de 18 ani, când, spre a avea bani pentru plăceri și petreceri, săvârși un furt. Fiind prins pe neașteptate asupra faptului, de teamă să nu fie dat în vileag de descoperitori, el izbuti să-i suprime. Dar mâna dumnezeiască, care descopere lucrurile ascunse, scoase la iveală peste câteva luni această faptă, și dușă obiceiul leșilor din acea țară, făptuitorul fu judecat și osândit la moarte.

Într'o dimineață, când soarele învăpăiat părăsise de mult orizontul și se ridica fomic și plin de strălucire spre mijlocul bolței senine a cerului albastru, valuri de lume se îngrămădeau în jurul cului de osândă din piața orașului. La o mică depărtare de mașina ucigașă a osândiților la moarte, stătea o femeie, pe al cărei chip oricine putea ceti furtuna dureroașă ce-i învolbura sufletul.

Deodată, prin năufimea inghesuită, se deschise o cărare, prin care pășeau spre locul execuției doi domni îmbrăcați într'un negru sărbătoresc; în urma lor: osânditul între doi ostași cu baionetele puse la armă, și un preot. Mulțimea amuți.

Ajunșând la masa de lângă spânzurațoare, cei doi domni își descoperiră capetele. Unul din ei, în mijlocul unei tăceri de mormânt, citește cu glas puternic vina osânditului și vestește mulțimii pedeapsa orânduită. După aceea cei doi soldați își scot baionetele; osânditul se apropie de preot și îi mărturisă în taină tot ce avea pe suflet, apoi fu împărțășit.

Nu spre ștreangul ucigaș porni în cele din urmă cel osândit; ci, oprindu-se pe loc, rugă pe cei însărcinați cu executarea lui să-i mai îngăduiască încă vreo

câteva clipe. În acest răstimp, el zărise pe mama sa în mulțime și apropiindu-se de ea, îi zise: „Vino mamă să ne mai privim odată față în față, acum, pentru ultima dată pe acest pământ! Fă-mi, te rog, cel din urmă bine: Lasă-mă să-ți sărut limba ta, de mamă a meal!”

Induloseată de această rugămintă, mama se apropie, deschise gura, și printre dinții rânduși ca două șiraguri de mărgelile albe, îi întinse limba. Mulțimea privea cu uimire și duioșie tainică la această faptă.

Dar când tânărul fiu, cu buzele-i tremurând de fiorul morții, atinse vârful limbii mamei sale, își desfăcu fălcile cu o repeziciune fulgerătoare, și apucă cu dinții un crâmpei din limba mamei sale.

Un țipăt prelung și ascuțit, și un răcnet, ca ieșit din gura desnădejdiei dar și a răsbunării, se auziră deodată.

Incremenită de groază, mulțimea vedea — deoparte — pe o mamă, în gura

MAMA

Mama pentru al ei copil are scumpe desmierdări,

*Are inimă cu ochi; are ochi cu sărutări.
Plânsul lui e plânsul ei; orice-l doare,
pe ea doare;*

*Ea trăește pentru el, când el moare
și ea moare...*

căreia gâlgăia sângele, ce-i fășnea din limba mai mult ruptă decât tăiată de dinții fiului, și care, de durerea slujirii și de spaima propriului ei sânge, ce-i păta fața și îmbrăcămintea, căzu la pământ ca de o izbitură de trăznet; — de altă parte, — aceeași mulțime vedea pe un tânăr, care, gândindu-se la sfârșitul său înflorător, nu mai găsea cuvânt de nicio înfricoșare acum.

Clătănându-se între vieață și moarte, el apucă repede între degete bucata de

carne din gură, și arătând-o celor de față, zise: „Mănuită de o minte slujită, această bucată de carne mi-a năucit mintea până într'atât, că acum trebuie să-mi sfârșesc vieța într'un chip mai josnic decât o fiară sălbatică. Aș fi putut avea un alt sfârșit, mai vrednic de numele de om, dacă n'aș fi fost rânduit să mă nasc, să cresc și să trăiesc sub suflul vorbelor deșuchiate și pildelor rele, pe cari mi le-a picurat în suflet acest crâmpeiu de limbă otrăvită. Luați seamă O limbă, și mai ales o limbă de mamă, poartă sau înălțare și cinste, sau înjosire și prăpăd rușinos, pentru un om și pentru un popor!...”

Rostind aceste cuvinte, asvârli la pământ cu tot disprețul bucățica din limba mamei sale, și întorcându-se către oamenii stăpânirii, zise: „Acum, facă-se cu mine ce este de făcut!...”

Pr. Const. N. Găiculescu.
Din broșura „Mama”.

*În vaduri ape repezi curg
Și vuet dau în cale,
Iar plopi 'n umedul amurg,
Doinesc eterna jale.
Pe malul apei se'mpletesc
Cărări ce duc la moară.
Acolo, mamă, te zăresc
Pe tine'ntr'o căscioară.*

*Tu torci. Pe vatra veche ard,
Pocnind din vreme'n vreme,
Trei vreascuri rupte dintr'un gard,
Iar flacăra lor geme:
Clipește-abia din când în când,
Cu stingerea'n bătaie,
Lumini cu umbre-amestecând
Prin colțuri de odaie.*

*Cu tine două fete stau
Și torc în rând cu tine;
Sunt încă mici și tată n'au
Și George nu mai vine.
Un basm cu pajuri și cu smei
Incepe-acum o față;
Tu taci ș'ascuți povestea ei
Și stai îngândurată.*

Mama

Gheorghe Coșbuc.

*Și firul tău se rupe des,
Căci gânduri te frământă,
Spui șoapte fără de'nțele
Și ochii tăi stau ținți.
Scapi fusul jos; nimic nu zici
Când fusul se desfiră...
Te uiți la el și nu-l ridici,
Și fețele se miră.*

*O, nu! Nu-i drept să te'ndoiești!
La geam tu sari deodată,
'Prin noapte-afară lung privești...
„Ce vezi?” întreb'o față.
„Nimic.... Mi s'a părut așa!”
Și jalea te răpune,
Și fiecare vorb'a ta
E plâns de'ngropăciune.*

din „Fire de Tort”.

*Intr'un târziu, neridicând
De jos a ta privire:
„Eu simt că voiuri muri'n curând,
„Că nu-mi mai sunt în fire....
„Mai știu și eu la ce gândeam?
„Aveți și voi un frate...
„Mi s'a părut c'aud la geam
„Cu degetul cum bate.
„Dar n'a fost el!.... Să-l văd venind!..
„Aș mai trăi o viață.
„E dus și voiuri muri dorind,
„Să-l văd odată'n față.
„Așa vrea poate Dumnezeu,
„Așa mi-e datul sorții,
„Să n'am eu pe băatul meu
„La cap în ceasul morții!”*

*Afară-i vânt și e'nnorat
Și noaptea e târzie;
Copilele ți s'au culcat. —
Tu, inimă pustie,
Stai tot la vatră, 'ncet plângând:
E dus și nu mai vine!
Și-adormi târziu, cu mine'n gând,
Ca să visezi de mine!*

Director: M. MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Str.
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială,
pentru îndrumarea morală a Tineretului.
Anul V. No. 3/1937. Abon. pe un an lei 48.
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

O adevărată mamă presimte și-și vede copilul dela un pol la altul al pământului

Ce spun diferiți oameni mari despre mama

O mamă are totdeauna dreptate. Ea a suferit prea mult pentru voi. Ca nimeni altul v'a iubit și vă iubește mai mult, ca nimeni altul, așa că nimeni altul nu vă vrea mai mult bine ca mama voastră.

Sudermann

Inima de mamă e singurul loc din lume unde vă puteți refugia — chiar când părul vă e cărunț. Ferice de aceia cărora le trăiește mama!

Adalbert Stift

Numele mamei e sfințit în ceruri ca și pe pământ, în toate sferile, ca și în toate timpurile, dela începutul lumii până în vecii vecilor.

Bugomil Goltz

Mama, care personal se ocupă de creșterea copiilor ei, este educatoarea cea mai prețioasă, cea mai sfântă din lume.

Pestalozzi

Oricât de mult e de atunci, mereu zăresc în amintirea mea profilul pur, ochii atenți, zâmbetul divin al mamei mele. Toate bucuriile ca și toate durerile mele din copilărie sunt legate de această imagină scumpă. Când scumpa mea mamă a murit, eu eram încă prea tânăr.

Luat de vârtejul vieții, absorbit de lucrările vârstei, credeam că se va șterge din minte amintirea ei. Dar la fiecare pas, la fiecare etapă a vieții mele, ori când vreo gravă încercare mă lovește mereu, apare blanda privire a mamei, mă scaldă în lumina ei, mă liniștește și îmi redă speranța . . . Am senzația că mama este lângă mine.

Adolphe Brisson

Dacă totdeauna am unit slăvirea științei cu slăvirea patriei, o datoresc sentimentelor sădite de tine, scumpă mamă.

Pasteur

Omul moral este format aproape la vârsta de zece ani; dacă formarea aceasta n'a avut loc în brațele și pe genunchii mamei, va fi cea mai mare nenorocire.

J. de Maistre

O mamă nu-și iubește copilul pentrucă e frumos sau urît, cuminte sau prost, că îi seamănă sau nu, că are gusturile ei sau nu. Ea îl iubește pentrucă nu poate altfel. Il iubește pentrucă e mama și el e copilul ei.

Gustave Droz

Moravurile, prejudecățile, virtuțile unui popor, atârnă de educația, de mentalitatea, de moralitatea mamelor. Viitorul popoarelor depinde de mame.

Aimé Martin

Există un Dumnezeu în cer, și lumina și slava dela tronul Său planează asupra mamei credincioase când ea încearcă să dea educație copiilor săi să se împotrivescă influenței celui rău. Nicio altă lucrare nu este așa de importantă ca a ei. Ea nu are de pictat un chip frumos pe pânză, ca un artist, nici să-l cioplească din marmoră, ca un sculptor, Ea nu are de îmbrăcat în cuvinte pline de putere o idee aleasă, ca un scriitor, nici să exprime un simțământ frumos în melodie, ca un muzicant. Chemarea ei este de a desvolta în om asemănarea divină, cu ajutorul lui Dumnezeu.

E. G. White